சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL -13 தொகுதி-13 | February-1918. பிப்ரவரி மீ 1918. | No - .7 பகுதி – 7.

நாலடியார் வசனம்.

7-வது சினமின்மை.

அஃதாவது சினத்தைச் செய்தற்குக் காரணமொருவனிடத்துண்டாய விடத்தும் அச்சினத்தைச் செய்யா திருத்தலாம். துறவிகள் சினங்கொண்ட விடத்து, அதனால் அவரது துறவறவொழுக்கங் கெட்டுப்போதலின், அதுபற்றி இது துறவின்பின் வைக்கப்பட்டது. சினம் - நீட்டித்தகோபம்; அஃதாவது தீராக் கோபம்.

சினங்கொள்ளா திருப்பது எவர்க்கும்
நலந்தருவதாமெனல்.

(1) நம்மை நன்குமதித்து நடப்பவரும் நடப்பாராக; நன்குமதியாது தாழ்வுசெய்து நடப்பவரும் நடப்பாராக. ஈயும் (நம்மைத் தன் கால்களால்) மிதித்து (நம்மீது) ஏறி (நமது) தலைமீதிருக்கின்றது. ஆதலின் அவ்வீயின் றன்மையை யறிபவர் (பிறரை) வருத்துங் கோபமில்லாதிருத்தல் வேண்டும்; (அஃதவர்க்கு) நன்மையைத் தருவதாம்.

நன்குமதித்தல் – கௌரவித்தல்.

(க - து.) ஈ தமது தலைமீது மிதித்தேறி யிருத்தலைக்கண்டு, அதன்மீது கோபஞ்செய்வா ரொருவருமில்லை; ஆதலால், தம்மை

நன்கு மதியாதவர்மீது கோபங்கொள்ளுதல் எவர்க்கும் கூடாது; அது நன்மையைத்தருமென்பதாம்.

அறிவுடையோர் தமக்கிழிவு வந்தபோது கோபங்கொண்டு, தம்முயிரை விடாரெனல்.

(1) தமது கால்களை (வேறிடத்துப்) பெயர்த்து வையாதபடி மிக நெருக்கமாக இழிவு (தமக்கு) வந்தபொழுதும் (அதற்குக் கலக்கமுறாது தாமெடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை) முடிவுபெறச் செய்யும் மனவலியுள்ளவர்கள் கெடாத சிறப்பினையுடைய தமது இனியவுயிரை (இழிவு செய்தவர்மீது கோபங்) கொண்ட போதெல்லாம் தாங்காது விட்டுவிடுவாரோ ? விடார் (இழிவு-அவமானம்.

(க - து.) தாமெடுத்துக்கொண்ட காரியத்தை முடிவுபெறச் செய்யும் மனவலியுள்ளவர்கள் பிறர்செய்யும் அவமானத்திற்காக அவர்மீது கோபங்கொண்டு தம்முயிரை விடார்; அறிவில்லாரே அவ்வாறு செய்வாரென்பதாம்.

அறிவுடையோர் பிறர் தம்மை நிந்தித்தபோது அவர்மீது கோபங்கொண்டு கடுஞ்சொற் கூறுரெனல்.

(3) ஒருவன் தனது நாவை யடக்குதல் செய்யாது வாயைத் திறந்து (பிறர் வருந்தச்) சொல்லுஞ் சொல்லானது நீங்குதலில்லாமல் (அவன்) தன்னையே வருத்துவதாம். ஆதலால், ஒழிவில்லாமல் (சாஸ்திரங்களை) ஆராய்ச்சி செய்து (அதனால்) நிறைந்த கேள்விகளையுடைய அறிவுடையார் எப்போதும் கோபித்து உக்கிரமாயுள்ள சொற்களைச் சொல்லமாட்டார்; (சொல்லின் அவரது தவம் கெட்டுப்போம்.)

(க - து.) கல்வி கேள்விகளையுடைய அறிவுடையார் பிறரைக் கோபித்துப் பேசுவது தமக்கு வருத்தந் தருவதாக விரும்பது நோக்கி எப்போதுஞ் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லா ரென்பதாம்.

மேலோர் சினங்கொள்ளார்;
கீழோர் சினங்கொள்வா ரெனல்.

(4) மேன்மைக் குணமுடையார் (தமக்கு) ஒப்பாக வில்லாதவர் (தம்மை) எதிர்த்து நீர்மையல்லாத சொற்களைச் சொல்லியவிடத்து (அதனால்) மனம் புழுங்கி, (அவர்மீது) கோபங் கொள்ள மாட்டார்; கீழ்மைக்குண முடையாரோர் அற்சொற்களை (தமது)

மனத்தால் ஆராய்ந்து நோக்கி, (பலர்க்குஞ்) சொல்லி, (தமது) ஊரார் கேட்கும்படி துள்ளிக் குதித்து உராய்ந்து (கொண்டு நின்று), தூணோடு முட்டிக்கொள்வார். நேர்மையல்லாத - தகுதியில்லாத.

(க - து.) மேலோர் பிறர் தம்மீது பழிச்சொற்களைக் கூறினால் அதுபற்றிக்கோபங்கொண்டு வருத்தமுறார். கீழோரோ அச்சொற்களைக் கவனித்துப் பலரறியக்கூறி யலைந்து வருத்தமுறுவ ரென்பதாம்.

உடல்வலி முதலியவற்றை யுடையவன்
பொறுக்கும் பொறுமையே
பொறுமையா மெனல்.

(5) இளமைப் பருவமுடையவன் (பொறிகளின் வழியே தன்மனத்தைச் செலுத்தாது) அடக்குதலே (சிறந்த) அடக்கமாம்; கிளைக்கின்ற பொருளில்லாதவன் (ஏழைகளுக்கு அவர் கேட்டதை மறையாது) கொடுப்பதே பயன்தருங் கொடையாம்; (அவைபோல) யாவரையும் வெல்லத்தக்க உடல்வலியும் மனவலியுமுடையவன் (பிறர்செய்த தீமைகளைப்) பொறுத்துக்கொள்ளும் பொறுமையே (மேலாய) பொறுமையாம். கிளைத்தல் விர்த்தியாதல்.

(க - து.) இளமைப்பருவ முடையானிடத்து அடக்கமும், பணமில்லாதவனிடத்து ஈகையும் சிறந்து விளக்குதல் போல, உடல்வலி மனவலி யுடையானிடத்துப் பொறுமை சிறந்து விளங்கு மென்பதாம்.

குலநலமுடையார் சினங்கொள்ளா
திருப்பாரெனல்.

(6) குலநலமுடையார் (தம்மைப்பற்றி) கீழ்மக்கள் வாயி னிருந்து உண்டாகின்ற கொடுஞ் சொற்கள் கல்லை (யெடுத்துத் தம்மீது) எறிந்தனபோன் றிருந்தனவாயினும் (அவற்றை) (மந்திரவாதி) மந்திரஞ்செய்து போட்ட விபூதியால் படம் விரித்தாடுகின்ற பாம்பு தனது படத்தை விரைவாக அடக்கிக் கொள்வது போலத்தத்தமது குலநலத்தால் அடக்கப்பட்டு, யாவரும் அறியுமாறு பொறுத்துக்கொண்டு செல்வர்.

குலநலம்-நற்குடிப்பிறப்பின் மாட்சி.

(க-து.) படம்விரித் தாடுகின்ற பாம்பு மந்திரவாதி யிட்ட விபூதியால் தனது படத்தை யடக்கிக் கொள்வதுபோல, குலந

முடையார் கீழ்மக்கள் தம்மைப்பற்றிக் கூறும் கொடுஞ்சொற்களைத் தமது குமலகிமையை யெண்ணி அதனாலடங்கிப் பொறுத்துக்கொண்டு, அவருள்ள விடத்துத் தங்காது போய்விடுவரென்பதாம்.

உயர்குடிப் பிறந்தார் பிறர் தமக்குத் தீமைசெய்வாராயின், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்வாரேயன்றி, அவர்க்கு அதற்குப் பிரதியாக வேறு தீமை செய்யாரெனல்.

(7) (ஒருவர் தமக்குப்) பகைவராகவிருந்து தம்பகைக்குரிய செயல்களை மேற்கொண்டு செய்து வருகின்றவர்க்கு (தாமும் அதனை) மேற்கொண்டு செய்யாமையை அறிவுடையார் வல்லமையில்லாமையென்று கூறுர்; அதனால் அப்பகைவர் பொறுமைகொள்ளாதெதிர்த்துத் துன்பங்களைச்செய்த விடத்து அவர்க்குத்தாம் மீண்டும் துன்பம்செய்யா திருத்தல்வேண்டும், (அது) நன்மையைத் தருவதாம்.

(கரு.) பிறர்செய்த தீமையைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல் வல்லமையில்லாமை யாகாது; நன்மையைத் தருவதா மென்பதாம்.

கீழ்மக்கள்கொண்ட சினத்திற்கும்
மேன்மக்கள்கொண்ட சினத்திற்குமுள்ள
வேற்றுமையைக் கூறல்.

(8) கீழ்மக்கள்கொண்ட கோபம் அநேககாலம் சென்றாலும் (தனக்குக்) கெடுங்கால மில்லாது வளர்ந்துவரும்; மேன்மை பொருந்திய சான்றோர்கொண்ட கோபம் காய்ச்சும்போது நீரானது கொண்ட வெப்பம்போல (விருந்து பிறர் தணிக்க வேண்டாது தனக்குத்) தானே தணிந்து போய்விடும்.

இயற்கையாகத் தட்பமுள்ளநீர் தீயில் சம்பந்தத்தால் வெப்பமுடையதாகின்றது; ஆயினும் அது பிறர் ஆற்றவேண்டாது தானே ஆறிவிடுகின்றது; அதுபோல இயற்கையாகவே பொறுமையுடைய சான்றோர் கீழ்மக்கள் தம்மை இகழ்ந்து கூறுவதால் கோபமுடையவ ராகின்றனர்; ஆயினும், அவர் கோபம் பிறர் தணிக்கவேண்டாது தானே ஆறிவிடுகின்றதென்பது இங்குணர்தற் பாலதாம்.

தட்பம்-குளிர்ச்சி, வெப்பம்-சூடு, சான்றோர் குணங்கள் பல ...ன்றால் நிறைந்தவர்.

(க-து.) கீழ்மக்கள் கொண்டகோபம் மாறுதிருக்கும், மேன் மக்கள் கொண்டகோபம் உடனே மாறிப்போ மென்பதாம்.

உயர்குடிப் பிறந்தார் தமக்குத் தீமை செய்தவர்க்கு
நன்மை செய்வதேயன்றித் தீமை
செய்யா ரெனல்.

(9) சுவர்க்கமளாவிய (புகழையுடைய நற்) குடியிற் பிறந்தவர் (பிறர்தாம்) செய்த வுபகாரத்தைக் (சிறிதும்) கவனியாது தம்மிடத்து அபகாரத்தை மிகுதியாகச் செய்தாலும், தாம் (அவர்க்கு) உபகாரத்தைச் செய்வதல்லாமல், (அவர்செய்த) தவறுகாரணமாக (அவர்க்குத்) தீமை செய்யக்கருதார்; (அவ்வாறு கருதுதல் அக்குடிப் பிறந்தார்க்கு எப்போதும்) இல்லையாம்.

(க-து.) தாம் செய்த உபகாரத்தைக் கவனியாது தமக்கு அபகாரம் மிகுதியாக செய்தவர்க்கும் நற்குடிப்பிறந்தார் அபகாரம் செய்வதறியார்; உபகாரமே செய்வரென்பதாம்.

மேன்மக்கள் கீழ்மக்கள் பேசுவதை முன்னிட்டுத்
தாமும் அவர்போற் பேசாரெனல்.

(10) நாய் கோபித்து (தம்மைக்) கௌவிக் கொள்வதைப் பார்த்தும், திருப்பி அந்த நாயைத் தமது வாயாற் கௌவினவர் இந்த வுலகத்திலிலாவர்: (ஆதலால்), கீழ்மக்கள் (தம்மீது கோபங்கொண்டு) இழிவாய சொற்களைச் சொல்லியவிடத்து மேன்மக்கள் திருப்பித் தம்வாயால் தகுதியுடைய தாகாது (உள்ள சொல்லை அவர்களை நோக்கிச்) சொல்லுவாரோ ? (சொல்ல மாட்டார்). கௌவிக் கொள்ளல்—கடித்தல்.

(க-து.) நாய் கடித்ததென்று அதனைத் திருப்பி கடிப்பாரொருவரு மில்லை; அதனல், கீழ்மக்கள் சொல்லிய இழிவான சொற்களைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமேயல்லாமல், அவர்களை யெதிர்த்துப் பேசுதல் கூடாதென்பதாம்.

சுகாதாரம்.

தானியங்கள்.

(முன் தொடர்ச்சி.)

இதனடியில் வரைந்திருக்கும் அட்டவணையானது, பலவகைப் போசனங்களில், சதையை உண்டாக்கத்தக்க சத்தும், அனலையுங் கொழுப்பையு முண்டாக்கத்தக்க சத்தும், தண்ணீர் முதலிய வைகளும், 100-ல் இத்தனை பங்கிருக்கின்றனவென்று காட்டுகின்றது.

போஜனங்களின் பெயர்கள்.	சதைகளை உண்டாக்குவது.	அனலையுங் கொழுப்பையு முண்டாக்குகிறது.	தண்ணீர்.	உப்புகள்.
அரரூட் மாவு	0	81	18	¾
உருளைக்கிழங்கு	2	23	74	1
சர்க்கரை	0	96½	3	½
அரிசி	6½	79	14	½
கம்பு அல்லது புல்	12	71	16½	¾
சோளம்	13	72	13¾	1¼
கோதுமை மாவு	15	69	15	1
கேழ்வரகு அல்லது கேப்பை ...	15½	69¼	14	1
கடலை, துவரை, உளுந்து, அவரை முதலிய பயறுகள் ...	24½	59	14	2½
வெண்ணெய், நெய், எண்ணெய் கொழுப்பு முதலியவை ...	¼	91	4¾	1
பசுவின்பால்	5	8	86	½
பால்கட்டி (Cheese)	33½	24½	37¼	5½
முட்டை	14	11	74	1
சில மீன்கள்	14	7	78	1
எலும்பில்லாத இறைச்சிகள் ...	20	7	72	1
ரோஸ்டு இறைச்சி	27½	15½	54	3

இந்து தேசத்திலுள்ள ஜனங்களுடைய பிரதான போஜனம் அரிசியே. பூர்வகாலத்தில் வெவ்வேறான அந்நிய சாதியார்கள் வடக்கேயிருந்து இந்து தேசத்திற்கு வந்து இதை ஜெயித்துத்

தங்கள் கைவசமாக்கினார்கள். அவர்களில் முன்வந்த ஒவ்வொரு அந்நிய ஜாதியாரும் பின் வந்த ஜாதியாரால் ஜெயிக்கப்பட்டு அவர்களுக்குக் கீழடங்கிப் போனார்கள். இதற்கு ஒரு காரண மென்னவென்றால் இத்தேசத்தை ஜெயித்துப் பின்பு அதில் குடியேறின ஒவ்வொரு அந்நிய ஜாதியாரும் சில காலத்திற்குள் இந்துக்கள் சாப்பிட்டு வந்த பலமற்ற போஜனங்களைச் சாப்பிடத் தொடங்கி தங்கள் சரீர மனோபலங்களை யிழந்து அவர்களைப் போலவே துர்ப்பலமுள்ளவர்களாய்ப் போனார்கள்.

தேக மனோதன்மைகளில் இந்துக்களுக்கும் மற்றும் அநேக அந்நிய தேசஸ்தருக்குமுள்ள வித்தியாசத்திற்கு முக்கிய காரணம் இந்துக்கள் வாசம்பண்ணும் தேசத்தின் தன்மையே தவிர அவர்கள் சாப்பிடும் போஜனத்தன்மை யல்லவென்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நாம் நன்றாய் யோசிப்போமானால் ஒரு தேசத்தின் வித்தியாசமான தன்மையினால் அத்தேசத்தில் தானிய முதலிய பல விளைவுகள் வித்தியாசப்பட்டிருக்குமென்றும் அந்த வித்தியாசமான விளைவுகளை அத்தேசத்தார் உபயோகிக்கிறவிதம் எப்படியோ அப்படியே அவர்களுடைய தேகமனோ தன்மைகளிருக்குமென்றும் நாம் காணலாம்.

மசாலே முதலிய சம்பாரங்கள்.

மசாலே முதலிய சம்பாரங்களும் போஜனத்தில் சேருகிற வாசனைத் திரவியங்களும் தங்களில் தாமே சதையை வளர்க்கத் தக்க யாதொரு சத்துவத்தை யுடையவைகளா யிராதபோதிலும் போஜனத்தை ஜீரணிக்கச் செய்யும்பொருட்டு வயிற்றிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் ஊறுகிற ஜீரண நீர்கள் அதிகமாய்ச் சுரக்கும்படி செய்கின்றன. இச்சம்பாரங்கள் தானியம் முதலான மரக்கறி போஜனங்களை அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறவர்களுக்கு அதிக அவசியமுள்ளவைகளா யிருக்கின்றன. மாம்ச போஜனங்களை கையாடுகிறவர்களுக்கு மசாலே சம்பாரங்கள் சொற்பமாய்த்தான் வேண்டியன. ஏனென்றால், மாம்ச போஜனங்களைக் கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிட்டால் தேகத்திற்குப் போதுமானதா யிருக்கும். இந்தக் கொஞ்ச அளவுள்ள போஜனத்தை வயிற்றிலிருந்து இயல்பாய் ஊறுகிற ஜீரணநீர் இலகுவாய் ஜீரணமாக்கிவிடும். ஆனால், தானிய முதலிய மரக்கறி போஜனங்களைச் சாப்பிடுகிறவர்கள் அப்போஜனங்களை அதிகமாய்ச் சாப்பிடவேண்டியது அவசியம். இந்த அதிக அளவுள்ள போஜனத்தை ஜீரணிக்கச்செய்யவயிற்றி

விருந்தும் வாயிலிருந்தும் *இயல்பாய் ஊறுகிற ஜீரண நீர்கள் போதுமானவைகளா யிராவாம். ஆகையால் காரசாரமுள்ள பலவகைச் சம்பாரங்களை அப்போஜனங்களோடு சேர்க்கிறதினால் போதுமான ஜீரணநீர்கள் சுரக்கின்றன. இதினிமித்தந்தான் பலவகைமசாலைச்சம்பாரங்களை இந்துக்கள் அதிகமாகவும் ஐரோப்பியர் மிகவுஞ் சொற்பமாகவும் உபயோகித்து வருகிறார்கள். மேலும் மாம்ச முதலிய போஜனங்கள் மரக்கறி போஜனங்களைப் பார்க்கிலும் அதிக ஜீரண நீர்களைச் சுரக்கச்செய்யத் தக்கவையா யிருக்கின்றன. மசாலை முதலியவற்றை அதிகமாய்க் கையாளுகிறதினால் தீமைகளுண்டாகும். விசேஷமாய் மாம்ச போஜனங்களோடு அதிகமாய் மசாலை சம்பாரங்களைச் சேர்க்கிறது வியர்த்தமானதும் தீமையுள்ளதுமான காரியம். மசாலை சம்பாரங்கள் மிகுதியாய்ச் சேர்ந்திருக்கிற மாம்ச போஜனங்களைப் போதுமானபடி சாப்பிடக்கூடாமல் போகிறதுந் தவிர அவைகளினால் ஜீரணக் கருவிகளுக்குச் சேதங்களும் நேரிடும். மாம்ச பதார்த்தங்களைச் சமைப்பதில் இங்கிலீஷ்காரரைப் பார்க்கிலும் இந்துக்கள் மசாலைச் சம்பாரங்களை மிகவும் அதிகமாய்க் கையாண்டு வருகிறார்கள். இது தீமையான வழக்கம். ஐரோப்பியர் தங்கள் சுகத்திற்கும் பலத்திற்கும் ஆதாரமென்று நினைத்துச் சாப்பிட்டு வருகிற பலவகை மாம்சங்களில் மிகவுஞ் சொற்பமாய் மசாலைச் சம்பாரங்கள் சேருகின்றன. மேலும் மசாலைகள் அதிகமாய்ச் சேர்த்துவந்த வெகுகால வழக்கத்தினாலும் போதுமான தேக முயற்சி யின்மையினாலும் தங்கள் ஜீரணக் கருவிகளைப் பலவீனப் படுத்திக் கொண்டவர்களுக்குத்தான் அதிக மசாலைகள் சேர்ந்த காரசாரமுள்ள போஜனங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. நமது தேசத்தில் கடினமான தேக முயற்சிகளைச் செய்கிற கூலிக்காரரும் உழுது பயிரிடுகிறவர்களும் பலமுள்ள ஜீரணக் கருவிகளையுடையவர்களா யிருக்கிறபடியால் அவர்கள் மசாலைகள் மிகவுஞ் சொற்பமாய்ச் சேர்ந்த எந்தவகைப் போஜனங்களையும் பிரீதியோடு சாப்பிட்டு அவைகளை நன்றாய் ஜீரணிக்கச் செய்யக்கூடியவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அதிக மசாலைகள் சேர்ந்த போஜன பதார்த்தங்களை வெறுக்கிறார்கள். (வரும்.)

பக்தி.

12. பேரன்பின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் நீக்கமானது காதலினாலேயே உண்டாகின்றது.

இயற்கையாகவே காதலானது உலகெங்கணும் எவ்வகையிலாவது பரவியிருக்கக் காண்கின்றோம். மனிதரிடத்துப் பொதுவாக எதேது நலத்தை யளிப்பதும், மேன்மையானதுமென்று கருதப்படுகின்றதோ அவைகளெல்லாம் பேரன்பின் பொருட்டுத் தோன்றியதேயாகும். மனிதர் கூட்டத்திற் காணப்படுகின்ற கெட்ட செய்கைகளும், கொடுமைகளுங்கூட அன்பினாலேதான் உண்டாகின்றன; ஆனால் அவைகளின் வழி பிழையானதென்பதுமட்டுமே (அருவருக்கத்தக்கதா) யுள்ளது. மனைவியும் மணாளனுந் தம்மிடத்துள்ள தூயமாசற்ற காதலும், அவ்வாறுதான் மிக இழிந்த சிற்றின்பத்தை நுகரவேண்டி உயிர்களுக்குள்ள ஆவலும், காதல் என்ற உள்ளத்தின் மாறுதலி (மனோவிகாரத்தி) னின்றே உண்டாகின்றன. எங்கும் மனத்தின் றொழில் ஒன்றுதானெனினும், அதனது தோற்றம் பலவிடங்களிலும், பலவாறானதாக விருக்கின்றது. ஒரு கொடைவள்ளல் ஒரு ஏழைக்கு மிகுந்த பொருள்கொடுத்து உதவுவதும், ஒருவன் மற்றொருவனைக் கொலைசெய்துவிட்டு அவனது பொருளைக் கவர்தலும், என்று மட்டுமல்ல, இன்னு முலகத்தில் நடைபெறுமெல்லாத் தொழில்களும் "பேரன்பு" அல்லது "காதல்" என்ற எண்ணத்தினால்தா னுண்டாகின்றன.

ஆனால் சிலவிடங்களில் அது ஒழுங்கான வழியில் கைக்கொள்ளப்படுகின்றது. கொலை முதலியன செய்யும்பொழுது அது மிகப் பிழையான தீய (குற்ற) வழியில் கையாளப்படுகின்றது. நமக்கு உணவுகளை வேகச்செய்து சுவையுடையதாக்கி உதவுகிற நெருப்பே ஒரு சிறுவனுடைய கைவிரல்களைச் சுட்டுக் கொப்பளிக்கச்செய்து விடுகின்றது. அது தீயின் குற்றமென்று கூறவியலாது. அதனைக் கையாள்பவரது வழக்கத்தைப் பொறுத்துத்தான் இந்த வேற்றுமைகள் உண்டாகின்றன. "பக்தியோகம்" என்பது மிக உயர்ந்த பேரன்பை யடைவதற்கான ஓர் சாஸ்திரமாகும். அதனை நாமெந்த வழியில் திருப்பவேண்டுமென்றும், எவ்விடத்தி லதை மடக்கி வெல்லவேண்டுமென்றும், எவ்வாறதைக்

கைக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதனினின்று முயர்ந்த பயனை எய்திப் பேரின்பமுறுவதற்காக அதனை யெவ்வாறு வளரச் செய்யவேண்டியதென்றும், மற்றும் பலவும் "பக்தியோகமானது" நமக்குப் பயிற்றுவிக்கின்றது. "எல்லாவற்றையும் வெறுக்க வேண்டுமென்று" பக்தியோகம் ஒரு இடத்திலுங் கூறியதில்லை. "மிக மேலான பொருளை நேசிப்பாயாக!" அதாவது கடவுளிடத்துப் பேரன்பைச் செலுத்துக! என்று மட்டுமே அது நமக்குக் கட்டளையிட் டிருக்கின்றது. இவ்வுயர்ந்த பொருளிடத்து எவர்க்கு நினைத்த பேரன்பு வாய்த்து விடுக்கின்றதோ, அவரிடத்தினின்று இவ்வுலகப் பொருள்களிடத்துள்ள "பற்று" ஆகிய தாழ்ந்த அன்புகளெல்லாம் தாமே யகன்று விடுகின்றன.

தாங்கள் எனது பேரன்பிற் குறைவிடமென்பதன்றித் தங்களைப்பற்றி யெனக்கொன்றுங் கூறவியலாது. தாங்கள் மிகுந்த அழகுடன் விளங்குபவர். ஆ! தாங்கள் ஒளிமிகுந்த இன்பவடிவம் வாய்ந்தவரென்பதற் கையமில்லை! தாங்கள் எழில் மிகுந்த திருமேனி வாய்ந்தவரன்றோ?" உலகத்திலுள்ள அழகிய பொருள்களிலெல்லாம் நமக்குத் தோன்றுகின்ற காதலை நாம் கடவுளிடத்துச் செலுத்தவேண்டும். இதுதான் பக்தியோகத்தில் நாம் செய்யவேண்டி யிருப்பது. ஸூர்யன், சந்த்ரன், நக்ஷத்திரங்கள், வானம், பனிதாது, முகம் என்னு மிவைகளிலுள்ள அழகு யாது? அவை யெல்லாம் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற கடவுளது அளவற்ற அழகின் ஒரேயொரு சிறு சிறு அதிர்ச்சிமட்டுமேயர்கும். "அவர் இயற்கையாகவே (தனக்குத்) தானே யொளி வீசிக்கொண்டு அனைத்தையும் விளக்குகின்றார். அவரது ஒளியைக்கொண்டே எல்லாம் விளங்குகின்றன." * ஆதலால் பக்தியின் இந்த உயர்ந்த நிலைமையினை யெய்த எப்பொழுதும் முயற்சி செய்க! அப்பொழுது மட்டுமே உங்களது உடற்பற்று அகலும். லௌகிகங்களிலுள்ள இழிந்ததான தன்னலக் கருத்தைத் தொலைவிலேயே அகற்றிவிட வேண்டும். மனிதக்கூட்டத்தில் மட்டும் அருளுடையவரா யிருத்தல்போதாது. ஒரு "ஸாக்ஷி"யைப் போலத் தான் வேறாக நின்று ஒரு அறிவுத் தேட்டமுடையவனது (ஜிஜ்ஞாஸு) நிலைமையிலிருந்துகொண்டு உலகத்தில் நடப்பவற்றை யெல்லாங் காணவேண்டும். எவரிடத்தும், ஒன்றிலும்

* தமேவபாந்த மநுபாதி ஸர்வம், தஸ்யபாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி.

பற்றின்றி (கட்டுப்படாது) அனைத்தையும் ஒற்றுமையான பொது நோக்குடன் எங்கும் பரவிக்கொண்டிருக்கின்ற அந்தப் பேரன்பை ஈட்ட முயலவேண்டும். சில பொழுது சில இடையூறுகளுந் துயரங்களும் நேரிடலாம்; சிலபொழுது மிகுந்த (கீழ்) வீழ்ச்சிகள் கூட வந்திருக்கலாம்; அவைகளெல்லாம் மேலான அன்பைத் தேடியடைவதற்குள்ள வழியில் மட்டுந்தானுண்டு. அவைகள் வாட்டும்; குற்றமில்லை; பகையில்லை; ஆனால் நீங்கள் மட்டும் அப்பொழுது ஒதுங்கிநின்று கொள்ளவேண்டும். நீர்ப்பெருக்கு வடிவமான லௌகிகத் தொழில்களில், நீங்களு முட்படும்பொழுது தான் உங்களுக்கு இடையூறுகள் நேரிடுகின்றன. ஆனால் அவற்றிற்கலவாது, மாறிநின்று நீங்கள் அத்தொழில்களை ஒரு ஆராய்பவன் (ஜிஜ்ஞாஸு), நிலைமையிலும், ஒரு காண்பான் (ஸாக்ஷி) நிலைமையிலும், இருந்து நோக்கும்பொழுது, கோடிக் கணக்கான (பொருள்களின்) வாயிலாகக் கூடக் கடவுள் அன்பு வடிவமாக விளங்கி வருகின்றவரென்ற உண்மையை நீங்கள் நன்குணரலாகும்.

"எங்கு—எவ்வளவுதான் தாழ்ந்த பொருள்களிலுங்கூட—இன்பந் தோன்றுகின்றதோ அங்கும் இன்ப வடிவினரான கடவுளது அழிவற்ற இன்பத்தின் ஒரு சிறு துளியேனு முண்டென்று அறிந்துகொள்ள வேண்டியதாகும்." கடவுளது பெயர்களில் ஒன்றாகிய "ஹரி" என்ற சொல்லிற்கு "அனைத்தையுந் தன்னிடத்து இழுத்துக்கொள்பவர்" என்று பொருள்படுகின்றது. மனிதரது உள்ளத்தைக் கவரும் வல்லமை அவருக்கு மட்டுமே யுண்டு. உண்மையில், ஆத்மாவைக் கவர்ந்துகொள்ளு மாற்றல் யாவர்க்குண்டு? அவர்க்கு மட்டுமே! அசேதனமான (இயக்கமற்ற) பொருள்கட்கு ஆத்மாவை யிழுக்கும் வல்லமையுண்டென நீங்கள் கருதுகின்றீர்களோ? இயக்கமற்ற பொருள்கள் ஒருபொழுது மாத்மாவைக் கவர்வதில்லை. ஒருவன் ஒரு அழகிய முகத்தைக்கண்டு அதனை எந்த நோக்கத்துடன் பின்தொடர்கின்றான்? முகத்தின் தோற்றத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பரமாணுக்களின் சேர்க்கையைக் கண்டுதானோ? இல்லை. ஒருபொழுதுமில்லை. அந்த அசேதனப் பொருள்களினுட்புறத்தில் அன்பு வடிவினராகிய கடவுளது ஒரு ஆற்றல் நிலைத்திருக்கின்றது. அவ்வாற்றல் தான் பார்ப்போர் மனதைக் கவர்வது. ஆனால்,

அறிவிலிகள், அதனை அறிந்துகொள்வதில்லை; அறிந்திருப்பினும், அறியாதிருப்பினும், அந்த வல்லமையேதானவனைக் கவர்வது. ஆதலால் எந்த இழிக்க அன்பின் பொருளிலும் (நேச விஷயத்திலும்) கடவுள் அன்பு வடிவமாய் விளங்குகின்றாரென்று நன்கு புலப்படுகின்றது. "ஓ! என்னுயிர்த் தலைவ! மனைவியானவள் காதலனுடலுக்கு வேண்டிக் கணவனை நேசிக்கவில்லை; காதலனிடத்து அந்தர்யாமியாய் அன்பு வடிவமாய் ஆத்மா நிலைத்திருக்கின்றது; அந்த ஆத்மாவின் பொருட்டே மனைவி, காதலனை நேசிக்கின்றாள். அவ்வாறே தான் காதலனும் (ஆத்மாவின்பொருட்டே) காதலியை நேசிக்கின்றான். புதல்வரையு மவ்வாறே போற்றி அன்புடன் வளர்க்கின்றான்." அன்பு வடிவமான கடவுள் ஒரு பெரிய (அயஸ) காந்த மலையைப் போன்றதாகும்; நாமனைவரும் அராவிப் பொடிசெய்த இரும்புத் தூள்போன்றிருக்கின்றோம்; நாம் அவரால் எப்பொழுதும் கவரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றோம்; நாமனைவரு மவரை யடைதற்கு மிகுதியான முயற்சிகளையுஞ் செய்துகொண்டுதானிருக்கின்றோம். இம்மையில் நாம் செய்யும் முயற்சிகளும், நாமடையுந் துன்பங்களும் கேவலம் தன்னலங் கருதிய செய்கையென்று ஒருபொழுதுஞ் சொல்ல முடியாது. அறிவிலிகள் தாம் செய்வதன் கருத்தை யறிவதில்லை. அவாது வாழ்நாளிற் செய்யப்படுகின்ற எல்லாத் தொழில்களும், அந்த மேலான காந்த மலையை யடைவதற்காகத்தான். நமது எல்லா முயற்சிகளும் முடிவில் அவரை யடைவதற்கும், அவருடன் ஒன்று படுவதற்கும் வேண்டியேயாகும்.

"பக்தியோகி" இதன் உண்மையை அறிகின்றான். அவன் பலவகையான செய்கைகளைக் கைகொண்டும், அநுபவித்தும் அதன் உண்மை வடிவத்தையும், பயனையு மறிந்து அவற்றினின்றும் விலக மிக வருந்தி முயல விரும்புகின்றான். இடைவழியிலுள்ள அல்லல்கள் நேரிடாவண்ணம், "ஹரியை" நேரிலடைய அவன் விரும்புகின்றான். இதுதான் தொண்டனது நீக்கம். கடவுளை நோக்கியுள்ளதான மிகப் பெரிய இக்கவர்ச்சி, மற்றுள்ள எல்லாப் பற்றுதல்களையும், அகற்றிவிடுகின்றது. கடவுளிடத்து மிகப் பெரியதாயு மளவற்றதாயுமுள்ள இவ்வன்பானது அவனது உள்ளத்தில் நிறைந்துபொங்கி வழியும்பொழுது மற்றைச் சில்லரைப் பற்றுக்களுக் கங்கிருக்க இடமில்லாமற் போய்விடுகின்றது.

இவ்வாறன்றி வேறு வழியுண்டோ? ஏனென்றால், அன்பன் னுங் கடலினின்றும்—அதாவது சாக்ஷாத் கடவுளிடத்திலிருந் தே—எடுத்த நல்ல நீரைக்கொண்டு பக்தியானது அவனது உள் ளத்தை நிறைத்தல் செய்கின்றது. அப்பொழுது பிற, எளிய இழிந்த பற்றுகட்கு இடமுண்டாகுமோ! என்றால், கடவுளிடத் துள்ள அன்பின் மிகுதி, அல்லது மிகுந்த தொண்டு, அல்லது மெய்க்காதலின் பொருட்டுக் கடவுளைத் தவிரப் பிற பொருள்க ளிடத்து அவனுக்கு வெறுப்பு (வைராக்யம்) உண்டாகுமென்று பொருள்படும். இந்த உறுதியான எண்ணமே பக்தனது த்யாகம். இதுதான் பேரன்பை யடைவதற்கு இன்றியமையாத உதவி. இந்த உறுதி தோன்றும்பொழுதுதான் மேலான காதலாகிற அந்த உயர்ந்தநிலைமையை யடையும்வழி மிக இன்பமாய் விடுகின் றது. அப்பொழுதுதான் மேலான அன்பின் உண்மை நமது மனத்திற் பதிகின்றது. இத்தகைய மேலான காதலை யெவனடைந் திருக்கின்றானோ, அவனுக்குமட்டுமே, விக்ரஹாதிகளைக்கொண்டு யாதொரு பயனுமில்லை; அவை ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு உத வியாய்த் தோன்றுவதில்லை, என்று கூறத்தக்க வல்லமையுண்டு. அவன்மட்டுமே அனைவரையும், உடன்பிறந்தாரைப்போலக் கரு துதல் என்று சொல்லப்படுகின்ற அந்த மேலான அன்பின் நிலை மையை அடைந்திருக்கின்றான்; மற்றவர்களெல்லாம் வெறும் நாவினால் மட்டும் சொல்லிக்கொண் டிருக்கின்றார்கள்; மேலான அன்பன் அனைத்தையும் வேற்றுமையின்றி ஒன்றாகக் காண்கிறான். பெருந் தோற்றமுடையதா யிருக்கின்ற காதற்கடலில் மூழ்கி யிருப்பதனால் சேதனப் (இயங்கும்) பொருளும், அசேதனப் (இயங்காப்) பொருளுமா யிருக்கின்ற எல்லாவற்றிலும் அன்பு வடிவனான "ஹரி"யை மட்டுமே அவன் காண்கின்றான். அழகு, பெருந்தோற்றம், ஒளித்திகழ்ச்சி, முதலியவை எங்குக் காணப்படு கின்றனவோ, அவைகளை யெல்லாம் ஹரியினுடையதாய்த் தான் அவன் காண்கின்றான். இவ்வாறுள்ள முதன்மையான தொண் டர்கள் இப்பொழுதும், வாழ்ந்து வருகின்றனர். இத்தகைய தொண்டர்களை ஒரு பாம்பு கடித்ததெனில், தங்களது அன்பிற் கிருப்பிடமான "ஹரியி" னிடத்திலிருந்து தங்களை யழைத்துக் கொண்டு போவதற்கு ஓர் ஆள்வந்திருப்பதாக அவர்கள் சொல் லிக்கொள்வதன்றி, அவர்க ளதைப்பற்றி யொருபொழுதும் வருந் துவதில்லை. அவர்கட்குப் பகைமையோ, பொறாமையோ, கோப

மோ மனதிற்றோன்றுவதுகூடக் கிடையாது. நட்பின் மிகுதியா லவர்களனைத்தையும் "ஹரிமயமாகக்" காண்பர், ஆதலாற் பின் னெவ்வாறு அவர்கட்குப் பகைதோன்றும்? (வரும்)

விண்ணாற்று முடிச்செல்வனார்.

நீதிசாரம்.

குடிபிறப்பு.

புலியானது பசியினால் வருத்த முற்றதாயினும், புல்லைத் தின்ன விரும்பாததுபோல, நல்லகுடியிற் பிறந்தவன் எவ்வளவு தரித்ரம் வந்தாலும், தன்குலத்திற்குத் தகுதியான வொழுக்கத் தை விட்டுத் தாழ்வடையான்.

நல்லொழுக்கமும், இரக்கமும், பொறுமையும், ஆகியமூன்று குணங்களையும் காப்பவர்களே நல்லகுடியிற் பிறந்தவர்க ளெனுஞ் சிறப்பைபடைவார்கள். அப்படிக் காக்காதவர்களோவெனில், நல்ல குடியில் பிறந்தவர்களென்று சொல்லப்படாம லிருப்பதுமன்றி, தீயவொழுக்க முள்ளவர்களென்றும், இரக்கமும் பொறுமையு மில்லாத மூர்க்கரென்றும், இகழப்படுவார்கள்.

மர்யாதைக்குப் பாத்ரரான பெரியோர்கள் வரின், உடனே யிருந்தவிடத்தைவிட் டெழுந்திருந்து எதிரேசென்று உபசரித்து வணக்கத்துடனே வரவழைத்து ஆஸனத்திலிருக்கச்செய்வதும், அவர் போகும்பொழுது கூடப்போய் அவர் நில்லுமென நிற்ப தும், ஆகிய வொழுக்கங்கள் நல்லகுடியிற் பிறந்தவர்களிடத்தி லிருக்குமே யல்லது மற்றவரிடத்திலிராது.

நற்கார்யங்களைச் செய்வதே நற்குலத்திற் பிறந்தவருடைய ஒழுக்கமாதலால், அவ்வொழுக்க மில்லாதவர்கள் அக்குடியிற் பிறந்தும் பலனில்லை; எனெனில், தங்களுடைய கெட்டநடக் கையால் தாங்கள் கெடுதியடைவது மல்லாமல், குலமுமிழி வடைந்து போகு மென்பதினாலேதான்.

இழிகுலத்தானிடத்து ஒருநற்குண முண்டாயிருக்குமாகில் அதனாலவனை நற்குடியிற் பிறந்தவனென்று எண்ணலாகாது. ஏனெனில், அக்குணம் அச்சத்தைப் பற்றியாவது ஒருகாரியத்

லை ஸாதிப்பதின் பொருட்டாவது உண்டாயிருக்கு மென்பதி
னாலேதான்.

நல்லகுடியிற் பிறந்தவர்கள் கல்லாதிருப்பதினாலும், இழி
தொழில் செய்யும்படி நேரிட்டதினாலும், சொற்சோர்வு பட்டதி
னாலும், இரப்போர்க்குக் கொடுக்க வில்லாமை நேரிட்டதினாலும்,
அச்சத்தையும் நாணத்தையு முடைத்தா யிருப்பார்கள். ஏனெ
னில், அவர்களுக்கு முன்னோர்களிருந்த நிலைமைகுறைந்து இழி
வானவர்களுடைய நிலைமைக்கு வந்தோமென்கிற தோற்ற முண
டா யிருப்பதினாலேதான்.

நற்குலத்திற் பிறந்த ஒருவனுக்கு கர்மானுபவத்தால் மீளாத
தரித்ரம் நேர்ந்தாலும், அவன் உலகவழக்கத்திற்கு விரோத
மான கார்யங்களைச் செய்யாமல் நலமேசெய்வான். அஃதெப்படி
யெனில், சந்த்ரனை ராஹுவெனுங் கரும்பாம்பு ஒருபுறத்திற்
பற்றி விழுங்கிக் கொண்டிருக்கினும், அதைப் பாராட்டாமல் அச்
சந்த்ரன் தனது மற்றொரு புறத்தைக்கொண்டு பூமிமுழுதும் ப்ர
காசிக்கும்படி செய்வது போலவாம்.

ஶ்ரேஷ்டமான குலத்திற் பிறந்த ஒருவன் தான் வறுமை
யுற்றகாலத்திலும், உபகாரத்தைச் செய்வானே யல்லது அபகா
ரத்தைச் செய்யான். கீழோர் அதிகமாகச் செல்வத்தைப் பெற்
றிருந்தாலும், செய்யவேண்டிய நற்கார்யத்தைச் செய்யாமல்
அல்பவிஷயத்தில் மனதைச் செலுத்தித் தமது சிறிய குணத்தை
வெளியாக்கிக் கொள்வார்கள். அஃதெவ்வாறெனின், ஸிம்ஹ சர்
மத்தை தரித்திருந்த ஒரு கழுதையைப் பார்த்தவர்க ளெல்லா
ரும் ஸிம்ஹமென்று நினைத்துப் பயமுள்ளவர்களாயிருக்குங்காலத்
தில் அது பெட்டைக் கழுதையைக்கண்டு தனது பெருங்குரலைக்
காட்டி இகழ்ச்சிபெற்ற தன்மைபோலவாம்.

உத்தம குலத்திற்பிறந்த ஒருவன் யாதொரு பொருளு மில்
லாமல் வருத்தமுறுங் காலத்திலும், அவனை வந்தடுத்த வெளிய
வருக்கு வேண்டிய உதவியைச்செய்ய ஶக்தியில்லா விடினும்,
தன்னாலாகிய உதவியைச்செய்து ஆதரிப்பனேயல்லாது கைசோர
விடான். அஃதெவ்வாறெனின், மஹா நதியானது வற்றிப்போன
காலத்திலுந் தோண்டப் படுமாகில் நல்ல ஜலத்தைக் கொடுத்து
தாஹத்தை தீர்க்குமது போலவாம்.

ஒழுக்கமும், மெய்ம்மையும், நாணமும், ஆகிய விம்மூன்று குணங்களும் உயர்ந்த குலத்தாருக்கு ஸ்வபாவமாக விருக்கு மாதலால், அவர்களிவைகளை வழுவிநடவார்கள். நடப்பார்களாயின் இழிகுலத்தா ரென்றே சொல்லப்படுவார்கள்.

உயர்ந்த குலத்திற்பிறந்த ஒருவனுக்குள்ள த்ரவ்யம் முன்னிருந்த அளவுக்கு அனேகம்பங்கு குறைவடைந் திருந்தாலும் அவன் அக்காலத்திலும் இரப்போர் முதலாகியவர்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதில் மனத்தளர்ச்சி யடையான்.

களங்கத்தையுடைய சந்த்ரன் உலகத்திற்கு நன்மையைச் செய்து வருவதால் அச்சந்த்ர னிடத்துள்ள களங்கத்தைப் பெரியோர்கள் பாராட்டாமல் குணத்தைப் பாராட்டி வருகிறார்கள்; அதுபோல, நற்குலத்திற் பிறந்தவர்களிடத்து ஒருவேளை குற்றமுண்டா யிருந்தாலும், அது ஒரு நன்மையைப்பற்றி வந்ததாக விருக்குமேயல்லாது வேறுகவிராதென்று நினைக்கத்தக்கதாகும்.

பழமையாகவரும் நற்குலத்தி லுத்பத்தியான ஒருவன் அன்பில்லாதவனாக காணப் படுவானாகில், அவனது பிறப்பிடத்தைக் குறித்து உலகத்தாருக்கு ஐயமுண்டா யிருக்கும். ஏனெனில் நிலத்தினியல்பை அதனிடத்து விதைத்த விதைகளின் முளைகளாலறிவதுபோல புத்ரர்களி னியல்பால் அக்குலத்தின் தன்மை யறியப்படு மென்பதினாலேதான்.

ஆதலால், புத்திமான்க ளானவர்கள் தங்கள்நன்னெறி நடக்கையால் தங்கள் குலத்திற்குச் சிறப்புண்டாகும்படி மானம் முதலான நற்குணங்களை மேற்கொண்டு நடக்கவேண்டும்.

மேன்மக்கள்.

மேன்மக்க ளெனப்படும் நற்குலத்திற் பிறந்த கனவான்களுக்கியல்பாக விருக்கவேண்டிய குணங்கள் யாவெனில், மாற்றார்—அன்பர்-பிறர் என்னும் மூவகையாரிடத்திலும் பேதமில்லாத அன்பும், பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சிநடத்தலும், வஞ்சனையின்றி யுபகரித்தலும், அடிமைமுதலிய யாவரிடத்திலும் அருள்புரிதலும், வாய்மையா லுண்டாகும் வாக்ஸாமர்த்தியும், உரைத்தசொற்றவறாமையும், பேதையரிடத் திரக்கமும், பெரியோர்களிடத்து வணக்கமும், ஸமமானவரிடத்துத் தகுதியான மர்யாதையும், இன்சொலுரைத்தலும், குலாசாரம், பரிஷ்டாசாரம் இவைகளைக்

காத்தலும், அதிதி பூஜை முதலான ஸத்கார்யங்களைச் செய்தலும், நடுவு நிலைமையும், இன்னும்பல நற்குணங்களுமேயாம்.

மேன்மக்க ளென்னும் நற்குலத்திற் பிறந்த நல்லோர்கள் லோக கார்யங்களை விசாரித்து குணத்தையும் குற்றத்தையு முணர்ந்து முன் சொல்லப்பட்டதை ஸாதித்துப் பின் சொல்லப்பட்டதை மனதில் அடக்கிப் போடுவார்கள். அஃதெவ்வா றெனின், பரமஶிவனானவர் திருப்பாற்கடல் கடையப் பட்டபோது அதிலுதித்த சந்த்ரனை ஶிரஸில் தரித்து ஆலகாலத்தைக் கண்டத்தில் அடக்கிய தன்மை போலேதான்.

மேன்மக்களெனுஞ் சான்றோர்களுக்கு ஸமமாக ஆகாசத்தில் ப்ரகாஶிக்குஞ் சந்த்ரனைக்கூட உவமிக்கலாகாது. ஏனெனில் சந்த்ரன் தனது குளிர்ச்சியான கிரணங்களால் உலகத்திற் இருளை யகற்றி ஜனங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கினும், களங்கி யெனப் பெயர் பெறுவான். சான்றோர்களோ வெனில், அப்படிக் கல்லாமலும் உலகத்தாருடைய மனதினிருளை நீக்கி அவர்களைக் களிப்புறச் செய்வது மல்லாமல், நிஷ்களங்கரா யிருப்பதினாலே தான்.

மேன்மக்களாகிய மேலானோர் ஸாத்யா ஸாத்யங்களைக் குறித்து எவ்வளவும் நினையாமல் குணதோஷங்களை மாத்ரம் நினைத்துப் பார்த்து குணமுள்ள கார்யம் அஸாத்யமாயிருந்தாலும் தமக்குள்ள மநோதைர்யத்தினால் அதை ஸாதிக்க முயல்வார்கள். அஃதெப்படி யெனில், நரியின் மீதெறிந்த அம்பு தப்பாமல் அம் மிருகத்தைக் கொல்லினும், ஸிம்ஹத்தின் மீதெறிந்த அம்பு தப்பிப் போய் விடினும் இதிலும் அது சிறந்ததல்லவென் றுரைத்திருக்குந் தன்மை போலவாம் — இதற்குப் பொருளென்ன வெனில், சிறு தொழிலை ஸாதித்ததினால் பெருமை யுண்டாகா தென்பதும், மேலானதொழிலை ஸாதிக்காவிடினும் ஸாதிக்க முயல்வதினாலேயே பெருமையுண்டாகு மென்பதுந்தான். இதற்கு நிதர்ஶனமென்ன வெனில், பரமஶிவனோ டெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்த மன்மதன் பஸ்மமான போதிலும் இக்காலவரையில் மேன்மையான கீர்த்தி யடைந் திருப்பதேயாம்.

மேலானவர்களுக்கு கர்மாநுபவத்தின் பொருட்டுவந்த தரித்ரம் அவர்களுடைய ஶரீரத்தை மெலிவித்து நரம்பு தோற்றும் படிச் செய்யத்தக்க கொடியதாயினும், அதன் வருத்தத்தைப் பா

நாட்டமல் அவர்கள் மானமெனுங் கயிற்றினல் கட்டப்பட்டவர்களாய் இரத்தல் முதலான சிறிய தொழில்களில் செல்லவுறியார்கள்.

கருப்பங் கழியைக் கண்டங் கண்டமாய்த் திருத்தி ஆலையில் வைத்து நெருக்கினலும், அது இனியசுவையுள்ள ரஸத்தைத் தருமேயல்லாது கசப்பைத் தாராததுபோல மேலானவர்கள் புன்மொழிகளால் நிந்திக்கப்படினும் தங்கள்வாக்கில் பொல்லாங்கான தாழ்ந்த வசனங்களை வரவொட்டாமல் மதுரமான மொழிகளையே பொழிந்துகொண் டிருப்பார்கள்.

ஆதலால், மேன்மக்களுடைய ஒழுக்கநெறியில்நின்று பெருமையையடைய வேண்டியதைவிட நன்மார்க்கம் வேறொன்றுமில்லாமையால், யாவரும் அதைக்கருதி நடத்தல்வேண்டும்.

மனுஷ்ய தாவரம்.

தாவரங்களின் நாடி மண்டலம் மனுஷ்ய நாடி மண்டலத்தைப் போலவே இருக்கிறதென்பதைத் தெரிவிக்கும் ஆச்சரியமான பரீக்ஷைகள்.

இந்தக் காலத்தில் புதிய புதிய ஆச்சரியங்கள், யோசனைகள் புத்திக்குப் படாமல் சிலவாரம் கழித்தல் அசாத்தியமாகி விட்டது. அரை டன் நிறையுள்ள ஒரு ஆகாயக்கப்பல் பூமியிலிருந்து மேலெழும்புவதைப் பார்த்துத் தெளிந்த பின்னர், நடு ஆகாயத்தில் தொங்கிச்செல்லக்கூடிய ஓர் வண்டியில் யாத்திரை செய்தல் சாத்தியமெனத் தோன்றுகிறது. இன்னும் இரண்டொரு நாட்களில் ஐம்பது மைல் தொலைவிலிருக்கும் ஒருவனோடு கம்பியின் உதவியில்லாமலேயே சம்பாஷிக்கலாம் என்றும் புத்திக்குப் படுகிறது. அப்பப்பா! விஞ்ஞான சாஸ்திரத்தின் வேகமே வேகம். அதனைத்தொடர்ந்து செல்லுதல் சிறிது பிரயாசையாகத்தானிருக்கிறது.

மனுஷ்யர்களைப்போல தற்காலத்தில் ஜகதீச சந்திர வசு என்கிற ஹிந்து விஞ்ஞான சாஸ்திரி ஒருவர் தமது ஆராய்ச்சிகளின் ஸித்திகளை மேல் நாட்டுச் சாஸ்திரிகளுக்கெதிரே காட்டும்படி இந்திய இராஜாங்கத்தாரால் அனுப்பப்பட் டிருக்கிறார். அவர் லண்டனிலுள்ள ''மைதாவேல்'' என்கிற இடத்தில் ஜனங்களுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமான விஷயங்களைக் காட்டிக்கொண் டிருக்

கிறார். செடி, புஷ்பம் இவற்றைக்கொண்டு அவர் செய்துகாட்டும் விநோதமான பரீக்ஷைகளை நீங்கள் கவனிப்பீர்களானால், ஒரு பழய உலகத்தை விட்டுவிட்டு, ஒரு புதிய உலகத்தில் நுழைவதாகத் தெரியும். தாவரங்கள் வெறும் தாவரங்களே யென்கிற உலகம் கண்டிப்பாகப் பொய்யாகிவிட்டது. அஃது அழியுங்காலம் வந்துவிட்டது. தாவரங்களும் மனுஷ்ய ஜந்துக்களே என்கிற உலகத்தில் நாம் திடீரென நுழையும்படி வந்திருக்கிறது. நம்மை அங்ஙனம் செய்கிறவர் ஜகதீச சந்திரவசு எனும் பண்டிதர். மனுஷ்யனுக்குள்ள நாடி மண்டலம் தாவரங்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை அவர் நிரூபிக்கிறார். மேலும், அத்தாவரங்களின் ஜீவ சரித்திரத்தை அவற்றைக்கொண்டே எழுதும்படியும் செய்கிறார். இதனால் இன்னொரு புதிய உலகத்தில் நுழைகிறோம்.

சடுதி மரணம்.

செடியின் மெய்யான மரணத்தைக் காட்டும் பரீக்ஷை மிகவும் அதிசயமாக இருக்கிறது. இஃது அவ்வளவு விந்தையில்லையென நினைக்கலாம். ஆனால் ஒரு செடியின் மரணத்தை எப்போதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? அது வர, வர வாடி வதங்கிப் போவதைப் பார்த்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் அஃதுண்மையில் வாடுகிறதற்கு முன்னமே இறந்து வெகு நேரமாயிற்று. மனிதனைப்போல அது திடீரென மரணமடைவதை என்றைக்காகிலும் பார்த்திருக்கிறீர்களா? செடியின் மரண வேதனையைக் கண்டிக்கிறீர்களா? அதைத் தான் ஸ்ரீவசு காண்பிக்கிறார். அது பார்க்கிறதற்கு அலங்கோலமாயிருக்கிறது. அதனால் செடிக்கும் மனுஷ்ய குணம் இருக்கிறதென்று தெரிகிறது. பரீக்ஷை விவரிப்பதற்குச் சுலபமானதன்று. சுருக்கமாக இதுதான் நாம் பார்க்கிறோம். அஃதாவது ஓர் இருட்டறையில் சுவரின்மீது ஒருவெளிச்சக்கோடு தெரிகிறது. இது இடது பக்கம் நோக்கி மெதுவாக அசைகிறது. திடீரென அது தயங்குகிறது, நடுங்குகிறது, அலைப்படுகிறது, பிறகு வலது பக்கமாக மெதுவாய்ச் செல்லுகிறது. அந்த வெளிச்சம் தயங்கி, நடுங்கித் தணிக்கிறதே அதுதான் செடியின் மரணவேதனை.

அதனை இங்ஙனம் கொல்வதெது? ஒரு செடியைத் திடீரென்று மரிக்கச் செய்தல் எங்ஙனம் என்று தெரிந்துகொள்வதே பண்டிதருடைய பெரும் பிரயத்தனங்களில் ஒன்றாம். நீங்கள் ஒரு ரோஜாப்பூவைக் கொய்யும்போது, அதனைக் கொல்கிறீர்கள். ஆனால்

அந்த க்ஷணமே கொல்லவில்லை; அதற்கு, அதனுடைய காம்பில் இன்னும் கொஞ்சம் ஆகாரம் இருந்துகொண் டிருக்கிறது. அதற்கு மரணம் படிப்படியாக வருகிறது. இம்மாதிரியான மரணம் மேலேசொன்ன பரீக்ஷைக் குதவாது. ஆகலால் மிகச் சூடான வெந்நீர்(140டிகிரி உஷ்ணமுடையது)செடியை உடனே கொன்றுவிடுமென்பதைப் பண்டிதர்கள் தெரிந்துகொண்டு மிகவும் திறமையான யுக்தியினால் அதனைக் காண்பிக்கிறார். அவர் முதல்முதல் ஒரு செடியின் தண்டை முறுக்கைப்போல திருகு வடிவமாக வெட்டி, வெளிப்புறமாக அதன்மீது ஒரு சிறியகண்ணாடியைப் பதித்து விடுகிறார். அக்கண்ணாடி தன்மீதுவிழும் ஒளியைச் சுவர்மேல் படும்படிசெய்கிறது. பிறகு அத்தண்டைச் சிறிது உஷ்ணமான ஜலத்தில் போடுகிறார். அந்தச் சூட்டினால் தண்டு சிறிது அகல ஆரம்பிக்கிறது. வெந்நீர் ஸ்நானத்தால் மனிதன் ஓர் இன்பம் அடைகிறானல்லவா? அதைப்போலவே இத்தண்டும் இன்பமடைந்து, அந்த அநுபவத்தைத் தனது விரிவால் காட்டுகின்றது. தண்டு முறுக்குவடிவமாக இருப்பதால், அது பெரிதாகையால் அதன் திருகு சிறிது விரிகின்றது. இந்தச் சலனத்தை அத்தண்டொடு இணைந்திருக்கும் கண்ணாடி சுவர்மேல் காட்டுகிறது. ஜலத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக இன்னும் சூடாக்குகிறார். தண்டு இன்னும் விரிகிறது. இது சுவர்மீது காணப்படும் ஒளிக்கோட்டால் தெரியவருகிறது. கடைசியாக ஜலத்தின் சூடுதண்டால் பொறுக்கக்கூடாத சமயம் வருகிறது. வெந்நீரில் இருக்கிற ஒருவன், அந்நீரைக் கொதிக்கும்படி அவ்வளவு சூடேற்றினால், எங்ஙனம் சுடப்பட்டு அவஸ்தைப்படுவானோ, அங்ஙனமே இந்தத் தாவரமும் வெந்நீர் சூட்டால் அவஸ்தைப்படுகிறது. கொதிநீரின் உஷ்ணத்தால் மனிதநாடிமண்டலம் விழுவதுபோலவே, தாவரத்தின் நாடிமண்டலமும் சக்தி அற்றுப்போகிறது. இதுவரையில் சுவர்மீது இடதுபக்கம் சென்றுகொண்டிருந்த ஒளியானது. நின்று ஒருக்ஷணம் நடுங்கி, பிறகு வந்தவழியே திரும்பிவிடுகிறது. அது திடீரென இறந்துபோயிற்று; மரணம் நேரிடும் வண்ணம் சுடப்பட்டது. ஒளி பின்னோக்கிப் போனதானது, தண்டு சுருங்கினதைக் காண்பிக்கிறது. மரணம் வந்தவுடனே அங்கங்களெல்லாம் சுருங்கிவிடுமல்லவா? அந்தச் சுருக்கம்.

தாவரங்களின் ஆச்சரியமான உணர்ச்சிகள்.

தாவரங்களின் உணர்ச்சிகளைக் காட்டுகிற பரீக்ஷைகளும் விநோதமாகவே யிருக்கின்றன. ஸ்ரீவசு சாஸ்திரி செடியைத்

தூண்டக்கூடிய ஒரு சக்தியை அதன்மீது பிரயோகிக்கிறார். அதற்கு மறுமொழியாக அஃதொரு குறிகாட்டுகிறது. செடியானது அக்குறிகளைத் தானாகவே, இதற்கெனப் பண்டிதரவர்களால் தயாரிக்கப்பட்ட சில நுட்பமான கருவிகளில் பதிகின்றது. இந்தப் பதிவுகள் தாவரத்தில் மறைந்து கிடக்கும் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. பண்டிதரவர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கும் கருவிகள் மிகச் சிறிய காலங்களையும், அஃதாவது இருதயத் துடிப்பினுடைய காலத்தின் ஆயிரத்தி லொன்றைப் .பதியு மென்றால், அந்த யந்திரங்களின் நுண்மை ஒருவாறு ஞாபகத்திலிருக்கலாம். ஸ்ரீவசு சாஸ்திரி செடியை அக்கருவிகளில் ஒன்றுடனிணைத்து, அதன் இலைகளில் ஒன்றை இலேசாக அடித்தார்; அடிபட்ட மனிதனுக்கு உண்டாகும் உணர்ச்சியைப் போலவே, அச்செடிக்கு அடிவாங்கின உடனே, உணர்ச்சி ஏற்பட்டது என்பது தெளிவாகப் புலப்பட்டது. அஃதாவது, அந்த அடி தாவரத்தின் நாடி மண்டலத்தைத் தாக்கினது. அதனால் உண்டான அதிர்ச்சி அடியின் பலாபலத்துக்குத் தகுந்தவிதமாக யந்திரத்தில் வரையப்பட்டிருந்தது. சாஸ்திரி செடிக்குத் தீபன மருந்து ஒன்று கொடுத்தார். உடனே ஒரு பெரும் அதிர்ச்சி காணப்பட்டது. நாடிமண்டலம் மிகத் தளர்ந்துபோகும் விதமாக ஒரு மருந்து கொடுக்கப்பட்டது. உடனே தாது மந்தமாக நடக்க ஆரம்பித்தது.

அதனைக் குடிக்கச் செய்தல். எந்தெந்தப் பானங்கள் மனுஷ்யர்களை யென்னென்ன செய்யுமோ, அந்த மாதிரியான செய்கையைத் தாவரத்திலும் காணச் சற்று அவமானமாகவே யிருந்தது. செடியை ஜலம் குடிக்கச் செய்வதில் எவனும் ஆக்ஷேபிக்கமாட்டான். ஆனால் அது தேப்பானம் குடிக்க என்ன நியாயமிருக்கிறது ? ஸ்ரீவசு சாஸ்திரி அதற்குச் சாராயம் கொடுத்தபோது, யந்திரத்தினால் காட்டப்பட்ட அதனுடைய உணர்ச்சி தெளிவாக இராது, தடுமாறும் விதமாகக் காணப்பட்டது. குடிபோதையில் இருக்கும் செடியைக் கவனிக்க மிகவும் அவமானமாக இருந்தது. உண்மையில் செடியானது நமது நெருங்கியசகோதரனே. அதிக உணவினால், அது சுவரணையில்லாது மூர்ச்சையடைந்ததுபோலக் காணப்படுகிறது ; அதனால் பதில் உரைக்க முடியவில்லை ; மிகுதியான உணவை எடுத்துவிட்டால், செடியின் திமிர்ப்பு ஒழிந்து விடுகிறது.

இன்னொரு யந்திரம் காணப்படுகிறதே, அது ஒலிக்கும் யந்திரம். செடிக்கு ஸ்பர்ச உணர்ச்சி எவ்வளவு நேரத்தில் உண்டாகிறது என்பதைக் காட்டும் யந்திரம். இங்கேயும் தாவரத்துக்கும் மனுஷ்யனுக்கும் மிக நெருங்கின பொருத்தத்தைக் காண்கின்றோம். கொஞ்சம் தடித்த செடி மெதுவாகவும், ஒரு பிரபுவைப் போலவும் பதில் சொல்லும். மெல்லிய செடிக்கு நம்பக்கூடாத விதமான அவ்வளவு விரைவில் உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. உதாரணமாக தொட்டாற் சிணுங்கி உணர்வதற்கு வேண்டிய நேரம் ஒரு கணத்தின் நூற்றிலொன்று. கொஞ்சம் களைப்பாக இருக்கும் போது, செடியின் தாது சிறிது மந்தமாக நடக்கிறது. அது மிக்க களைத்துச் சோர்ந்திருக்கும்போதும், அல்லது அதனைத் தொளையிட்டாலும், அதற்குச் சிறிதுநேரம் வரையில் சலனமே கிடையாது; அது அரைமணி நேரமாகிலும் இளைப்பாறின பிறகு அதற்குப் பிரக்ஞை வருகிறது.

அதிகமான உள்வாசம் கெடுதலாம்.

நல்ல காற்றுப்படாமல் உள்ளேயே வசித்தல் மனிதர்களுக்குச் சுகமில்லாததுபோலவே, தாவரத்துக்கும் சுகமில்லையென்பது இன்னொரு பரீக்ஷையினால் காட்டப்பட்டது. வெளிக்காற்றும், சீதோஷ்ணமும் படாமல் கண்ணாடிக்குள்ளே காபந்தாக வைக்கப்பட்ட செடி வெகு நுட்பமான சௌக்கியத்தோடு செழிப்பாகக் காணப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு வளரும் சக்தி மிகக் குறைவாக இருந்தது; அல்லது அற்றுப்போயிருந்தது. ஆனால் அந்தச் செடியைத் தொடர்ச்சியாக சிறிது நேரம் அடித்துக் கொண்டிருந்தால், அது இமிர்ப்பொழிந்து, சுருசுருப்பாகப் பதில் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறது. அதனுடைய தாது நல்ல தீவிரமடைகிறது.

ஸ்ரீவசு சாஸ்திரியினுடைய பரீக்ஷைகளைப் பார்த்தவனுக்கு மற்ற உயிர்களினின்று தன்னை வேறாகப் பிரிக்க நினைத்தல் அசாத்தியமாம். ("தெஸ்மோதியம் ஜீரான்ஸ்") என்கிற இந்திய செடியின் தாது விசேஷமான சுருசுருப்பையுடையது.

வெளியுலகத்தின் தன்மைக்குத் தகுந்த விதமாக மனித இருதயம் அடிக்குமல்லவா? செடியின் தாதுவும் அங்ஙனமேயாம். உஷ்ணத்தால் துடிப்புகள் அதிகரிக்கின்றன; குளிரால் குறைகின்றன. "ஈத்தர்" என்னும் ஆகாயமருந்தினால் செடி

யுன் தாது நின்று போகிறது. ஆனல் அம்மருந்தின் ஆவியை வதி அகற்றிவிட்டால், தாது மறுபடியும் நடக்க ஆரம்பிக்கிறது. "க்ளோரோபோர்ம்" என்னும் சுவரனை நீக்கும் மருந்தால் செடிக்கு அபாயமாம். விஷங்கள் மனித இருதயத்தின் அடிப்பை எந்தவிதமாக நிறுத்திவிடுகின்றனவோ, அந்தவிதமாகவே செடியின் தாதுவையும் நிறுத்திவிடுகின்றன. இதுவுமொரு ஆச்சரியமான பொருத்தம். மனிதர்களுக்குள்ளே ஒரு விஷத்தை முறிக்க இன்னொரு எதிர்விஷத்தைப் பிரயோகித்தல் வழக்கமல்லவா ? அதுபோல விஷம்பட்ட ஓர் இலையைத் தகுந்த எதிர்விஷத்தைக்கொண்டே ஸ்ரீவசு சாஸ்திரிகளால் சொஸ்தப்படுத்த முடிந்தது.

தாவரங்களும் விழிப்பு நேரங்களும்.

செடியின் உணர்ச்சி எந்த வேளையிலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறதா அல்லது மாறுகிறதா என்று தெரிந்துகொள்ளும் பொருட்டு பண்டிதரவர்கள் தொட்டாற் சிணுங்கிச்செடி ஒன்றை (இந்தச் செடிதான், நுண்ணிய உணர்ச்சியுடையது, பரீக்ஷைக்குப் பிரயோஜனமானது.) இராப் பகலாக, மணிக்கு மணி அடித்துக்கொண்டிருந்து, அதனுடைய உணர்ச்சியைக் கவனித்ததில், தாவரங்கள் வெகுநேரம் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதைக் கண்டுபிடித்தார். இப்போதுள்ள அபிப்பிராயங்களுக்கு விரோதமாக, செடியானது அதிகாலை வரையில் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றது ; 6 மணி முதல் 9 மணி வரையில் நல்ல தூக்கம். அப்போது உணர்ச்சியே கிடையாது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாக விழித்துக்கொள்கிறது. பகல் 12 மணிக்கு நல்ல விழிப்பு. பின் பகல் வர வர சோம்பல், திமிர்ப்பு; கடைசியாக அதிகாலையில் படுக்கை.

மேலே கண்ட பரீக்ஷைகளிலிருந்து, உணர்ச்சியினால் மனிதன் உயர்ந்தவன் என்பது பொய்யாகிவிட்டது. மனுஷ்ய வர்க்கத்தின் உயர்வை நிலைநிறுத்துவதற்கு உணர்ச்சியைத், தவிர வேறு காரணம் வெண்டும் என்றேற்பட்டுவிட்டது.

ஒரு மின் சக்தியின் ஓட்டத்தை அறியக்கூடிய அதி உணர்ச்சியுள்ள அங்கம் நமது நாக்கு, பொதுவாக ஒரு ஐரோப்பியனால் 6 - 4 "மிக்ரோ ஆம்பேர்" அளவுள்ள ஒரு மின்னோட்டத்தை வளர முடியும். (மிக்ரோ ஆம்பேர் என்பது ஒரு ஆம்

பேரில் ஆயிரத்திலொரு பங்கு) ஒரு 'ஸெஸ்த்' ஜாதியான் நாக்கு இன்னும் உணர்ச்சியுடையதாக இருத்தல் கூடும். ஆனால் தொட்டாற் சிணுங்கியின் உணர்ச்சி 10 மடங்கு அதிகம். இவ்வளவு உணர்ச்சி இரண்டொரு தனிச் செடிகளில் மாத்திரம் உண்டென நினைத்தல்வேண்டாம். ஏறக்குறைய எல்லாச்செடிகளிலும் காணப்படுகிறது. சாதாரண முள்ளங்கி பண்டிதருடைய கருவிகளால் திடமான பதில் சொல்லுகிறது.

பண்டிதருடைய ஸித்திகள் அனைத்தும் ஆக்ஸ்போர்ட், கேம்பிரிட்ஜ், லண்டன் முதலிய மேல்நாட்டிலுள்ள உயர்ந்த விஞ்ஞான சாஸ்திரிகள் பிரகாசிக்கும் இடங்களில், மிகவும் சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன என்பதிலிருந்து, உணர்ச்சி விஷயத்தில் தாவரமும் மனுஷனும் ஒன்றே என்று அவர் ஸ்தாபித்ததின் பெருமை நன்கு விளங்கும்.

தாவரத்தினுடைய அங்கங்களின் ஆராய்ச்சியிலிருந்து மனுஷ்ய சரீரத்தான் ஸகலவிதமான செய்கைகளும் அர்த்தமாதல் கூடும். இங்ஙனம், ஸ்ரீ ஜகதீச சந்திரவசு சாஸ்திரி சொல்லுகிறதுபோல, பிராணனாகிய இப்பெரும்பாக சமுத்திரத்தில் வேற்றுமையின் தோற்ற மழிந்து ஒருமை தெரிகிறது. பேதம் அபேதத்தில் அமிழ்ந்துவிட்டது.

“டெய்லி நியூஸ் அண்ட் லீடர்”

சக்ரவர்த்தினி.

இப்பத்திரிகை சென்ற 13 வருடங்களாகச் செவ்வனே நடைபெற்று வருவது பிரசித்தமாம். எமது வாயிலாக இது சென்ற 6 வருடங்களாக நடைபெற்று வருகின்றது. இதில் கல்வி யறிவு அபிவிர்த்தி யாவதற்குரிய விஷயங்களும், மாதராடவர் தருமங்களும், மனோலய சாதனங்களும் பிறவும் செவ்விய நடையிலெழுதப்பட்டு வருகின்றன.

வருட சந்தா ரூ.2 0 0